

Espectacles

Majestic

Dues obres de Lluís Elies «Fanny», de Marcel Pagnol

Dijous actua novament a Granollers la companyia oficial de Teatre Català, amb Mercè Nicolau i Ramon Martori al front. La notable formació donà dues representacions, tarda i nit, al Majestic. A la tarda foren representades dues obres de Lluís Elies, «El fill del senyor Gold» i «Madame», i a la nit la traducció que Melcior Font ha fet de «Fanny», de Marcel Pagnol.

Sigui'ns permès començar per l'acabament. Primer volem expressar la nostra joia per haver vist a Granollers aquesta obra magnífica, que si el seu autor fos català, ja podeu ben dir que seria ocasió de repicar totes les campanes. És clar que no participaran d'aquest entusiasme nostre els pairalistes que gasten moral de via estreta ni aquells que encara s'engresquen amb «El gran galeoto». I és que «Fanny» és una lliçó de teatre i de moral. I és d'una gran bellesa i d'una exquisida sensibilitat. És l'obra d'un poeta. D'un poeta que sap fer teatre popular. Teatre popular sense banjanades; amb tipus del poble, que ell sap polir i elevar i embellir i fer-los dir aquelles coses belles que només els poetes saben que les diu la bona gent del poble. Perquè el més interessant d'aquesta obra és que tots els personatges són bons, com gairebé tots els d'Ignasi Iglésies. Tots són bons; i, amb tot, la vida, amb el seu agre-dolç de sempre, els fa sofrir i els fa cridar i els fa dir tot de paraules que esparveren a Tartuf.

El que interessa menys de «Fanny» és l'obra, l'argument de l'obra. La fàbula, l'anècdota, és d'una gran senzillesa.

Fanny, l'enamorada de Màrius, és a punt d'ésser mare. Màrius és a córrer món. La poesia de la mar l'ha atret i ha vençut la seva enamorada. Però el senyor Panís, vidu i bon home — i enamorat — es casa amb Fanny, tot i que sap el seu estat. Després torna Màrius. I quan l'enamorament d'ell i Fanny podria malograr la vida tranquil·la d'aquella llar, la reflexió s'imposa i Màrius torna a marxar.

Això és tot. Aquest és l'argument de l'obra. Però l'obra és altra cosa. L'obra la fan els personatges. Aquell Cèssar, que té una taverna a Marsella, a la vora del port de Marsella, que no té cap paraula bonica ni és capaç de cap mala acció i s'entendreu com un infant quan a

soles o amb Fanny parla de Màrius, del noi... I aquell Senyor Panís, que és com tants i tants, que semblen una caricatura i són d'un gran cor i d'una gran bondat. I com aquests dos personatges, que són l'eix de la comèdia, Honorina, la mare de Fanny, i la seva tia Claudina. I el carter xiroi, i tota aquella gent del poble que són la nota de color, la pinzellada pintoresca de la vida al port de Marsella. I Fanny, la noia tendrament enamorada; la noia que és l'antífesi del seu enamorat. Ell és el neguit, la inquietud, la fam de veure món, de córrer sempre camí enllà, i ella diríem que és la serenor, la noia quieta i resignada, sense ambicions, sense neguits, la maternitat feta carn que es clava a la terra per donar vida al fill del seu amor...

Quin quadre més bell de color i d'ambient, aquell primer acte, a la taberna de Cèssar! I quin final més tendre, aquella lectura de la lletra del noi i de l'enamorat, per Cèssar i Fanny!...

I el segon acte?... Nosaltres diríem que l'han mutil·lat, segurament per la por als pobres d'esperit. Quina veritat en aquella revelació seca, descarnada, de Fanny! «Mare, tinc de tenir un fill!» diu. I sentiu una esgarrinxada que us fa vibrar d'emoció i us fa venir les llàgrimes als ulls. I aquell enfurismar-se de la mare? I aquell caure's de bondat? Tot tan seguit, tan real, tan viu, tan humà!...

El tercer acte, a la botiga del Senyor Panís, és una delícia, que culmina en les grans escenes d'aquest amb Fanny i d'ell mateix amb Cèssar. Quina veritat hi ha en aquell diàleg àgil, encrespant, tendre, sempre reflexe fidel de les reaccions naturals d'aquells éssers de carn i ossos que ens fan viure com si fos la realitat aquella ficció creada pel comediògraf!...

Quan hom creu que el xoc de passions ja ha culminat i que l'autor ja no podrà jugar més amb aquells éssers trets del carrer i de la llar i portats a les taules amb els neguits i les inquietuds de la pròpia vida, queda sorprès amb aquell quart acte a la llar del Senyor Panís, quan Màrius hi entra — com abans — a veure Fanny, la seva enamorada. Quin seguit de sensacions, totes reals, totes copsades de la pròpia vida! Aquell engegament de Fanny davant del Màrius tan

enyorat. I aquell raonar tan just, tan noble, tan de gran senyor del Cèssar taverner que aiura la caiguda del fill i de la mare del seu fillol... I aquell diàleg, esbergit de la vida real, quan torna el Senyor Panís i es troba amb Màrius a casa seva i amb ell Cèssar, el seu pare... I tot això acolorit amb els neguits pel fillol malalt!...

Ho repetim: Si Marcel Pagnol fos català, caldria repicar a glòria. Però, si això no, deixeu quan menys que agraim a Melcior Font la incorporació d'una obra tan bella a la nostra escena, feta d'una forma tan pulcre i tan exquisida que l'acreditaria d'excel·lent poeta, si abans no sabéssim qui és Melcior Font.

I ara deixeu que bolquem tots els elogis per la tasca de Ramon Martori i Enric Lluelles. Quins dos tipus més ben trobats! Quins dos caràcters més sencers! Quin seguit de detalls i quina justesa en tots quatre actes!... Això és fer teatre!

Notable també el treball de Laura Bové, tan sobri, tan bellament sentit. I el de la senyora Fremont. Com el de tots. Només creiem que potser exagera una mica el senyor Capdevila, en l'escena de l'acte segon, tot i que cada vegada li val una sortida a escena. Creiem que el seu tipu guanyaria si el fes menys enterbolit.

* * *

«El fill del senyor Gold», és una obra de teatre sense pretensions, que va ploure al públic que assistí a la funció de tarda. El mateix públic aplaudí novament «Madame», la bonica comèdia del mateix Lluís Elies que el Quadre Escènic de La Unió Liberal ja havia representat repetidament amb gran èxit i de la qual nosaltres ja n'havem dit l'elogi que es mereix.

Senyalem d'aquesta representació el treball de l'actriu senyora Nicolau i de l'actor senyor Lluelles. I anotem que al final de la funció de la tarda fou reclamada la presència a les taules de Lluís Elies i que a la nit fou aclamat Melcior Font.

I, per a acabar, diem que no trobem gens bé que surtin gossos a escena, com durant el segon acte d'«El fill del senyor Gold», i que ens desplaui que els actors, mentre són a escena, riguin i parlin amb els seus companys que hi ha entre bastidors. Avui el públic és més sensible i més intel·ligent del que molts es creuen i sobre tot és molt susceptible i no li plau que facin broma en lloc de fer teatre.

A G A.

Es desitja representant

per aquesta comarca per a la venda de sal
Dirigir-se a La Sal, S. L.

Carrer Pas Sota Muralla, 1 bis i Blasco
Ibàñiz, 2 Barcelona